

ОТЖЕ, ПОЧНІМО...

Лордор Нордстром

— 1889 —

МІССУРІ, США

У двадцять вісім років Лордор Нордстром покинув рідну домівку у Швеції заради Америки, де планував придбати землю. Кілька місяців по тому, перетинаючи південну частину Міссурі, натрапив на великий шмат щедрої, родючої землі з безліччю природних джерел — те, що треба для молочної ферми. Розчистивши ділянку під господарство, він опублікував у шведсько-американських газетах оголошення, закликаючи молодих фермерів приїхати й започаткувати нове поселення, і невдовзі до нього приєдналися інші, прихопивши із собою родини й худобу. До 1880 року тут утворилася невелика фермерська спільнота, яку інші жителі регіону нарекли «Шведтауном», попри те що там мешкали двоє німців і один норвежець (припускали, що він насправді фін).

Того дня Лордор Нордстром стояв на вершині невеликого пагорба, споглядаючи неозорі простори зелених лук і крихітні білі фермерські будиночки. Там, нагорі, було так тихо і спокійно, лиш цвірінькали пташки і звіддала долинав передзвін коров'ячих дзвоників. Куди не кинеш оком — усюди краса, краєвид неймовірний! Він знайшов те, що шукав.

Лордор вирішив, що відтепер ця місцина матиме назву «Тихі луки», і він подарує її громаді. Спускаючись схилом, був неабияк задоволений собою. Адже, як перший поселенець, відчував відповідальність перед тими, хто прибув сюди опісля, і щойно обрав ідеальне місце, де вони могли знайти свій останній прихисток у майбутньому.

Протягом наступних тижнів Лордор із місцевими чоловіками розчистили землю на пагорбі й почали вимірювати й розмежовувати ряди поховальних ділянок. Кожна дістала номер і опис, записаний шведською й англійською, щоб не було плутанини. Крім того, біля входу встановили красиву дерев'яну арку з вирізьбленим квітковим візерунком і написом: **КЛАДОВИЩЕ «ТИХІ ЛУКИ», ЗАСНОВАНЕ 1889 РОКУ.**

Завершивши роботи з благоустрою, Лордор скликав усіх на збори до себе на ферму й оголосив: позаяк вони всі перші поселенці, ділянки їм нададуть безкоштовно. Як то кажуть, хто перший приходить, тому першому й подають, і, на думку Лордора, це був єдиний спосіб учинити справедливо. А в майбутньому новоприбулі платитимуть по п'ятдесят центів за ділянку.

Тієї ж неділі всі родини повсідалися на візки й покотили на пагорб означувати могили кілками. Дехто, зокрема Свенсени, які сподівалися створити велику сім'ю, застопили цілий ряд ділянок — зо двадцять чи й більше, щоб вистачило і живим, і ненародженим.

Бьорді Свенсен була в захваті від обраної ділянки. Як досить музикальній жінці, їй припали до душі й цвірінкання пташок, і віддалене дзеленчання коров'ячих дзвіночків. Та й загалом краєвид був чудесний.

— Поглянь-но, Ларсе, звідси видно нашу ферму і млин, — сказала вона чоловікові. — Ото вже приємно буде дітям нас навідувати.

Містер і місіс Генрі Нотт обрали ділянку з краєвидом на кукурудзяні поля.

Попри те що верхівка пагорба була досить простора й рівнинна, і могили можна було розмістити як завгодно, більшість поселенців укотре довели, що люди — раби звички. Усі обирали місця поближче до сусідів, так, як мешкали внизу, — у центрі, під великим дубом, Лордор, а решта довкруг. Усі, за винятком Старого Гендерсона, який рішуче подався на протилежний бік і забив там у землю кілок. Хтось якось зауважив, що Юстус Гендерсон більше любить своїх мулів, аніж людей, а той і не думав заперечувати.

— Мули хоч і злі, але бодай не задурюють голови балачками, — зауважував він.

Згодом, коли кожен обрав собі ділянку, влаштували пікнік. Тривав сезон чорниць, тож жінки напекли пирогів. Містер Ліндквіст зіграв на скрипці, а місіс Нотт потішила грою на баяні — як не крути, а день був чудовий.

Звісно, тієї миті жоден із присутніх і гадки не мав про дивні й загадкові події, що згодом відбуватимуться на пагорбі. Утім, навіть якби й дізналися, нізащо б не повірили.

Кохання і шлюб

Лордор припускав, що саме підготовка місця до вічного спокою і намагання зрозуміти, скільки ділянок залишити за собою, і змусили його замислитися про власне майбутнє. У свої тридцять сім він був чоловіком у розквіті сил, і його досі вважали одним із фермерів-холостяків у тутешньому регіоні. Не те щоб він хотів жити самотою — просто так склалося, доки намагався перетворити ніщо у щось значуще. П'ятеро заміжніх сусідок усе бурчали, що час уже йому

знайти хорошу жінку й пустити коріння, однак пошук майбутньої дружини виявився нелегкою справою.

Насправді Лордору імпонувала ця ідея. За кілька років до того він, піддавшись їхнім умовлянням, спробував із кимось познайомитися. Тієї весни він підстригся у справжнього перукаря, купив за каталогом новенькі черевики й помандрував аж у шведську спільноту Ліндсборга, що в Канзасі. Однак, діставшись туди, з'ясував, що всіх хороших жінок уже розібрали, тож довелося вертати додому, спіймавши облизня — щоправда, у нових черевиках і з гарною зачіскою.

У Шведтауні справді дуже бракувало жінок. За цих умов годі було станцювати нормальний сквер-данс, а коли й наважувалися, усім чоловікам доводилося по черзі пов'язувати на передпліччя білу хустину — це означало, що зараз танцюрист виконує роль партнерки. Через те, що їм доводилося танцювати з такими самими «грізлі» із загрубілими й мозолястими руками, як і вони самі, справжні жінки видавалися ще вродливішими, ніжнішими й витонченішими, ніж були насправді. Крім того, через брак жінок вони втрачали хороших робітників. Якось, потанцювавши з Ненсі Нотт п'яти футів заввишки та трьох ушир, один молодий фермер зауважив Лордору:

— Якщо вже місіс Нотт здається тобі гарненькою, час звідси забиратися.

І, довго не думаючи, таки забрався.

Якщо й наважуватися на ще одну спробу знайти гарну жінку, то саме зараз, — міркував собі Лордор. Він підписав нову угоду щодо постачання молока й сиру залізничним працівникам, і в його фінансах панував лад — щоб забезпечити дружину, грошей вистачало. Крім того, Лордору було самотньо й кортіло розділити з кимось щойно зведений будинок. Однак для належного залицання потрібен час, якого він наразі не мав. Помічників у нього майже не було, а молочна ферма потребувала цілодобової присутності.

Під час наступної толоки, коли люд повсідався за довжелезним дерев'яним столом обідати, Лордор вирішив обговорити цю справу з сусідами. Відтак Генрі Нотт, опецькуватий кривоногий свинар, який сидів на протилежному кінці столу, зауважив:

— Агов, Лордоре! А чом би тобі не замовити собі «нарену поштою»? Приїде до тебе сама, і часу гаяти не доведеться.

Усі жінки миттю вхопилися за цю ідею.

— Саме це тобі й слід зробити! — мовила місіс Еггстром.

Лордор скептично скривився, однак місіс Ліндквіст енергійно замахала на нього ложкою:

— Знаю, про що ти думаєш, але не варто цього соромитися. Чоловіки на заході вже давно так роблять, а десь та й має бути чимало хороших шведських дівчат, які мріють про шлюб.

— Правду каже, — погодилася Бьорді Свенсен, яка щойно поклала на його тарілку черговий шматок смаженої курятини. — А якщо дівчина зацікавиться, то надішле фото. Ми всі на неї поглянемо і допоможемо тобі з вибором.

Однак Лордор усе ж вагався. Серед жінок він зазвичай трохи бентежився, а сама думка про шлюб із незнайомкою змушувала почуватися незручно. Утім, врешті-решт місіс Нотт підсумувала всі за і проти, зауваживши:

— Ти не молодшаєш, Лордоре! Берися до справи!

Той вирішив, що спиток таки не збиток, і вже за тиждень у шведсько-американській газеті Чикаго з'явилося невеличке оголошення:

37-Річний швед познайомиться

Зі шведкою для створення сім'ї.

МАЮ ВЛАСНИЙ БУДИНОК І КОРІВ.

Лордор Нордстром

Шведтаун, Міссурі

Шведка

— 1889 —

ЧИКАГО

Катріна Олсен, яка покинула Швецію всього лише п'ять років тому, працювала служницею у великому чиказькому маєтку. Допмагаючи того ранку наводити на кухні лад, помітила в газеті оголошення Лордора і, обережно відірвавши клаптик паперу, сховала в кишеню фартуха. А ввечері, піднявшись нагору в кімнату, яку ділила з подругою Анною Лі, яка теж працювала в маєтку, показала їй оголошення.

— Гадаєш, варто відповісти?

Кинувши оком на текст, подруга трохи стривожилася:

— Ох, Катріно... Міссурі? Ми навіть не знаємо, де це. А що, як там мешкають дикі індіанці або кишить ведмедями. А цей Лордор Нордстром узагалі може виявитися потворним тираном.

— Знаю, — зітхнула Катріна, — але не хочу до скону бути служницею.

— Я теж, але не бачу особливої різниці між прислугою і дружиною якогось стариганя з молочної ферми. До того ж доведеться гнути спину задарма. Е ні, ліпше лишитися в місті й спробувати щастя з тутешніми хлопцями.

Гарненька Катріна вже встигла побувати на побаченнях із кількома чиказькими кавалерами — знайомими Анни Лі, та надто вже вони були «прилизані» й говірки, як на її смак. Водночас її не лякала перспектива старанної, ба навіть тяжкої праці на власній землі. Утім, Катріну неабияк занепокоїло те, що Анна Лі сказала про диких індіанців і ведмедів. Вивчаючи англійську, вони прочитали чимало популярних бульварних романів на кшталт «Мисливиці Бесс» і «Кейт із високогір'я», де зображувалися численні небезпеки, що чигали на жінок у дикій глушині.

Однак що більше Катріна думала про оголошення, то більше воно її вабило. Вона розуміла, що поїздка в Міссурі — справа ризиківана, адже можна потрапити в кігті пуми чи й того гірше. Водночас в оголошенні зазначалося, що чоловік має власний будинок. Покидаючи Швецію, Катріна дещо пообіцяла, і їй дуже хотілося дотримати слова. Тож, мабуть, ризикнути таки варто, але ж вона так довго вагалася з відповіддю, що містер Нордстром, певно, вже встиг когось знайти. Зрештою Катріна вирішила, що написати не завадить, а там уже буде видно.

Шановний пане,

Цей лист — відповідь на ваше оголошення від 24-річної шведки лютеранської віри, яка вмє куховарити, шити й поратися в саду, а ще має добру вдачу. Світлинку додаю. Якщо ваші наміри незмінні, і ви досі вільні, надішліть, будь ласка, і свою фотографію.

З повагою

Катріна Олсен

Минуло багато тижнів, а на оголошення Лордора Нордстрома так ніхто й не відгукнувся. Його зауважило багато дівчат, але більшість шведок у Чикаго міркували так само, як Анна Лі, — вони добряче нагарувалися на своїх фермах у Швеції й не мали жодного бажання повертатися в таке ярмо. Лордор уже майже втратив надію, аж раптом надійшла відповідь від міс Олсен.

Вердикт

Отримавши листа, Лордор, як і обіцяв, приніс світлину міс Олсен жінкам спільноти, які з такої нагоди зібралися на кухні місіс Нотт. Щойно віддав фотографію, як йому звеліли чекати надворі, щоб присутні могли вільно обмінятися враженнями.